

Overweging 2^e Paasdag.

Piet Giesen: 50 jaar priester

50 jaar priester: een hele tijd. Wat moet je daar dan over zeggen, zo heb ik me de afgelopen maanden herhaaldelijk afgevraagd. Piet wil geen ophemeling van zijn persoon. Een tijdje terug had ik een gesprek over deze viering met Piet in Eindhoven over de invulling van deze viering.

In ons gesprek ging het over de uitgangspunten van het 2^e Vaticaans Concilie en de beschrijvingen over het priesterschap in de decreten van dat concilie.

Het **Tweede Vaticaans Oecumenisch Concilie**, ook wel bekend als **Vaticanum II**, werd van [11 oktober 1962](#) tot [8 december 1965](#) gehouden, en is bekend geworden als de kerkvergadering van het '[aggiornamento](#)': het 'bij de tijd brengen' (moderniseren) van de [Katholieke Kerk](#).

Tijdens dat concilie werd Piet gewijd. Het aggiornamento klinkt door in de woorden van het interview. En voor wie het stuk van Piet heeft gelezen in het E3-Journaal zal daarin ook Piet herkennen als het over een kijk, zijn kijk, op het priesterschap betreft.

Enkele passages wil ik hier nar voren halen:

'Bijzonder waren de pogingen om met de studenten van de gevorderde cursus te proberen het katholieke geloof een aan hun leven en cultuur aangepaste vorm te geven' of het ideaal van de uniforme kerk is niet mogelijk omdat het geloof een levenswijze is en wij een formulering moeten vinden waarbij eigen overtuiging en geloof in Christus moeten samengaan'.

Dit geeft een beeld weer van een priester die een kerk nastreeft en mee wil bewerkstelligen en zich daar voor inzet die om mensen geeft. Een kerk gevormd door mensen, ieder met hun eigen plek binnen die kerk. Een kerk die niet van bovenaf dropt maar aansluit bij de mens en haar of zijn cultuur, levensovertuiging en levenswijze. En zo maakt het ook verschil uit of die kerk in Venlo staat, in Indonesië, in Irian Jaya Papaoe of Rome om zo laat Piet optekeken: ***het ideaal van de uniforme kerk is niet mogelijk omdat het geloof een levenswijze is en wij ter plekke steeds opnieuw een formulering moeten vinden waarbij eigen overtuiging en geloof in Christus moeten samengaan' en waarbij cultuur en levenswijze van de mensen ter plekke vraagt om een aangepaste vorm.***

De priester is daar binnen een medegelovige wel met een bijzondere wijding en dat maakt hem misschien iets bijzonders maar in wezen is en blijft hij ook gewoon één van het volk van God onderweg, zo schrijven ook de decreten van dat 2e Vaticaans Concilie.

Hun werk, zo staat te lezen in diezelfde decreten kunnen zij pas goed doen als zij 'in deze wereld leven onder de mensen en als goede herder de mensen leren kennen'. En wellicht is een goede herder wel iemand die af en toe voorop gaat maar ook iemand die zich af en toe zelf laat leiden en achterop gaat.

Piet die ook als missionaris actief is geweest, kent ongetwijfeld de Vastenbrief van de Nederlandse Bisschoppen uit 1975. In alle bescheidenheid is mijn mening dat dit de beste brief ooit door Nederlandse bisschoppen i.z. missie geschreven. De brief heeft als titel 'een nieuw missionair tijdperk' en in de brief geeft het bisschoppencollege aan dat een tijdperk voorbij is. De wijze en manier waarop de Kerk, en dan kerk met een hoofdletter en

betrekking hebbend op hoe de Kerk zich manifesteert als het om de missionaire opdracht gaat, die tijd voorbij is. Ze hebben in die brief over 'een tandem.' Jarenlang zaten wij, missionarissen: mannen en vrouwen, zusters, priesters en leken, voorop, aan het stuur en wisten WIJ, en dan benoem ik het nadrukkelijk WIJ want de Kerk zijn we immers samen, wisten en schreven voor hoe de mensen in het Zuiden, de ontwikkelingslanden, het moesten doen.

Die tijd, zo schreven de bisschoppen is voorbij. Nu zitten de mensen in het Zuiden voorop en wij achterop. De verantwoordelijkheid is een gedeelde verantwoordelijkheid en we dienen het SAMEN te doen. In collegialiteit en vanuit een houding van dienstbaarheid. Geen paternalisme maar in verbondenheid met ook voor de eigenheid van de mensen zelf.

Wij zijn niet meer leidend, allesbepalend. Een beeld dat past in de beschrijving in die decreten van dat 2^e Vaticaans Concilie. En wat geldt als het om missie gaat, zou dat dan ook niet in het algemeen gelden als het gaat om priesters en gelovigen, het volk Gods onderweg? Dat beeld van die tandem, dat beeld van die herder die soms voorop maar vaak ook achterop loopt. Een priester die inspireert en zich laat inspireren door diegenen waarmee hij samen onderweg is.

Gisteren met Pasen vierden we dat Jezus de Christus niet dood is maar leeft. Hij leeft omdat hij leefde naar de decreten van dat 2^e Vaticaans Concilie. Bij hem telde elke mens. Hij nam niemand de maat en ieder was hem even veel waard. Hij was wars van regels, protocollen en van dogma's had hij nog nooit gehoord.

En omdat Hij zo charismatisch was, mensen wist te inspireren en een voorbeeld gaf dat navolging verdiende gingen mensen van toen verder en zo bleef hij leven, leven over de dood heen.

Priesters die dat kunnen bewerken, priesters die ruimte geven en mensen weten te inspireren om, zoals in het interview staat: het geloof vorm geven aan een aan het leven van de cultuur waarin mensen leven en aan het leven van mensen of samen met mensen zoeken naar een formulering waarbij eigen overtuiging en geloof in Christus samengaan, die hebben we nodig.

Die staan daarmee in de lijn van die Man van Nazareth. En wanneer we luisteren naar en zien wat onze huidige Paus Franciscus die jij ook roemt in de interview en waarvan ik laatst in Volzin, een magazine voor religie en samenleving, zegt en doet, dan zouden jouw uitspraken zijn uitspraken kunnen zijn.

Hij wil dat priesters ongeacht of ze paus zijn, bisschop, pastoor of kapelaan dienstbaar zijn en collegiaal met elkaar en met de mensen met wie ze onderweg zijn. Hij wil dat priester, dat de kerk servant leadership, dienend leiderschap bezigt. Daarbij horen: nederigheid, dienstbaarheid en openheid voor nieuwe ideeën en benaderingen en de wil van anderen te willen leren. Woorden die recht uit het hart van Augustinus. En het is wellicht ook van uit dat dienend leiderschap, vanuit de Augustijn zijn, dat jij Piet in deze viering gekozen hebt voor het evangelie van Johannes van de voetwassing.

En om dan toch even Piet een veer op de hoed te steken: Piet in jou manier van in het priesterambt staan, in de kerk staan herken ik zo'n priester die zich dat servant leadership op zijn eigen manier heeft eigen gemaakt. En natuurlijk kan het altijd beter, zou het altijd meer kunnen maar jij biedt ruimte aan mensen om je heen.

Je bent collegiaal en dienstbaar aan het geheel. Soms schik je in omdat die ander ook wat te zeggen heeft. Hier in deze Jongerenkerk voel jij je net zo thuis als je dat wellicht ook in andere kerken hebt en dat terwijl het hier toch heel anders is.

Wellicht omdat we hier proberen waar te maken: samen met mensen zoeken naar een formulering waarbij eigen overtuiging en geloof in Christus samengaan.

Beste Piet, Ik hoop dat jij dat nog vele jaren samen met ons als Jongerenkerkgemeenschap mag doen. En natuurlijk zijn er mensen die zeggen: zolang er priesters zijn wordt het niets met die kerk. Nou ik denk dat dit niet geldt voor alle priesters en jij pater Piet Giesen bent er zo een.

Proficiat met jouw 50 jarig jubileum en mag het jou en ons gegeven zijn nog lang samen onderweg te mogen zijn.